

Barcelona, per cable

Durant uns dies, els ciutadans de Barcelona han pogut contemplar, a casa, programes de televisió estrangers, a través del satèl·lit Eutelsat. La ciutat ha esdevingut primera en experiències que aviat seran quotidianes.

Carles Ruiz

La conjuntura olímpica continua generant projectes d'envergadura. L'Ajuntament de Barcelona, a través de la seva empresa Iniciatives, S.A., ha impulsat un nou projecte: instal·lar a la ciutat una xarxa de cable de fibra òptica, amb unes inversions que s'estimen en 30.000 milions de pessetes.

El 14 de març d'enguany es va constituir Barcelona Cable, la societat encarregada d'analitzar la viabilitat tècnica, jurídica i econòmica del projecte. A més d'Iniciatives, S.A., la Société Lyonnaise des Eaux —responsable del cablejat de París—, Coditel —que explota el sistema de cable en Bèlgica—, i l'empresa catalana Corporación Financiera Agbar —del grup Aigües de Barcelona—, formen part de l'accionariat de Barcelona Cable, que té un capital inicial de vint milions de pessetes. L'alcalde Pasqual Maragall n'és el president del consell d'administració.

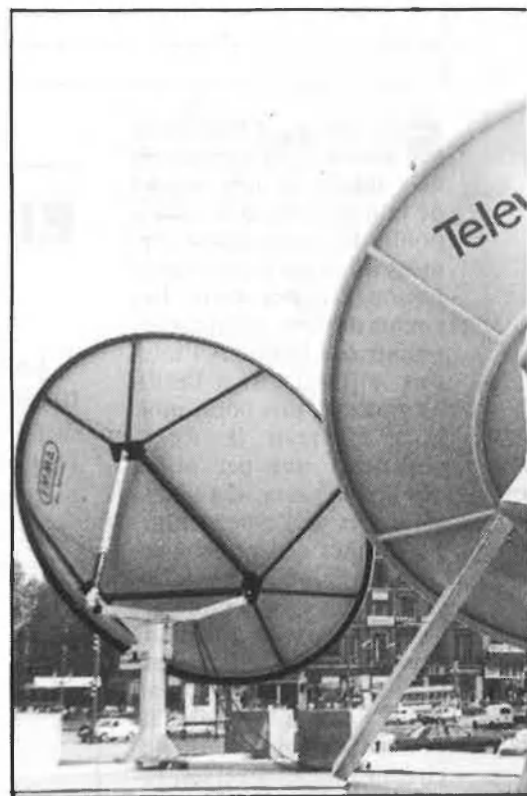
Per potenciar i promoure aquest projecte, Barcelona ha acollit el seminari «La televisió per cable en la metròpolis del futur», organitzat per la Universitat Internacional Menendez y Pelayo, i amb la col·laboració de l'Ajuntament de la ciutat, de RTVE, Telefónica i d'altres institucions públiques i privades. Al mateix temps, els ciutadans barcelonins han pogut contemplar durant uns dies programes estrangers als seus televisors. L'oferta televisiva s'ha vist ampliada amb dos canals que es rebien del satèl·lit Eutelsat. La programació diària del primer programa de la RAI, programes musicals, pel·lícules, esports i documentals apareixien constantment en els monitors instal·lats a la plaça de Catalunya, on també es mostraven d'altres possibilitats de les telecomunicacions.

Es va poder presenciar, per exemple, una teleconferència sobre la trama ocular, mitjançant una comunica-

Setmana de la imatge internacional, a Barcelona.

ció simultània entre els Estats Units, Barcelona, Ginebra, Brussel·les i Amsterdam. La proximitat d'aquests dos canals amb el de TV3 va produir diverses interferències que el canal autònom denuncià en els seus serveis informatius. L'organització de l'experiència televisiva no se'n va fer responsable perquè, segons sembla, era un problema de recepció de les antenes col·lectives.

El projecte de la televisió per cable a Barcelona preveu, en una primera fase, una capacitat de transmissió per a vint canals de televisió, un canal de HI-FI, i la prestació de serveis interactius per a empreses i particulars. La segona fase ampliarà l'oferta de serveis: reserva d'hotels, espectacles, viatges, operacions bancàries, transmissió d'ordinador... Les primeres estimacions calculen que el nombre d'usuaris possibles és el d'un milió en l'àrea metropolitana de Barcelona. Els estudis preliminars del projecte aconsellen la instal·lació

d'una xarxa mixta, que combinarà el cable coaxial amb el cable de fibra òptica, llevat d'una part del centre de la ciutat i el barri de Sarrià, que ja tenen una xarxa de cable coaxial.

Representants del món universitari, empresarial i professional dels mitjans de comunicació, van exposar, durant quatre dies —del 15 al 18 de setembre— el seu punt de vista respecte a la televisió per cable. En la sessió inaugural, l'alcalde en funcions, Jordi Parnal, manifestà que la televisió per cable interessa les institucions, que «poden assegurar la marxa democràtica del procés de creació, difusió, accés i distribució de la informació. Hi hauria, però, diversitat d'opinions. Alex Zerdix, professor de la Universitat Lliure de Berlín, evidencià el perill potencial d'una utilització militar de les tecnologies televisives. Segons Zerdix, els objectius de llibertat d'elecció de programes i la seva gratuïtat no han arribat amb la televisió per cable. Pel que fa als continguts, Zerdix afirmà que «es limiten a reproduir la programació i els esquemes de les televisions estatals». El baix nivell de subscripció i l'alt cost financer van ser dos dubtes més que van planar durant el discurs de l'alemany.

Manuel Campo Vidal es mostrà favorable a tot allò que signifiqui avançar en el camp de les noves tecnologies. «Ningú no pot assegurar avui que aquesta experiència pugui o no

DOMÈNEC UMBERT

¡Leningrad, escac i mat!

Les dues estrelles del firmament escaquístic disputen ara, a Leningrad, la recta final del matx de revenja pel títol mundial. A falta de set partides, Kaspàrov guanya per 9,5 a 7,5: Kàrpov es resisteix a inclinar el rei.

Alex Bataller

De la vora del Tàmesi, Kaspàrov havia recollit dues victòries i havia deixat mostres d'unes excel·lents qualitats defensives, impròpies de la seua sang calenta. Kàrpov, poc acostumat a perdre, es debatia entre la manca d'autoconfiança i el desig d'imposar-se una actitud crítica. Fruit d'aquesta tensió fou l'onzena partida —premiada com la millor de la fase anglesa—, on l'ex-campió desplega una agressivitat poc habitual en ell. Per defensar-se, Kaspàrov complicà el joc i aconseguí que les peces dels dos jugadors «ballassen» sobre el tauler. Els analistes no s'hi posaven d'acord. L'emoció es mantingué fins que una liquidació de material donà pas a una posició equilibrada, que acabà en taules. Un estil més universal, amb elements de risc i tensió, havia intentat d'adoptar Kàrpov. Ingredients romàntics i combinatius que sobreixen en Kaspàrov.

A Leningrad, prop del museu de l'Ermitage, en un meandre del riu Neva, s'ha reprès el matx. Un punt marcava la diferència entre els dos jugadors, que hi arribaven en avions separats, en un ambient de guerra freda. La ciutat on Kàrpov estudià econòmiques i on guanyà, el 1973, el Torneig Interzonal que li obrí les portes de la corona mundial li era, en principi, un escenari «sentimentalment» favorable. Lluny d'això, després d'un descans inicial per «dificultats respiratòries» de l'aspirant, els vents han bufat de cara al campió. Dues victòries «històriques» del jove de Bakú han aconseguit clivellar els fonaments més sòlids de la força de Kàrpov.

L'antiga Obertura Espanyola, anomenada també Ruy López —en honor al clergue extremeny del segle XVI que fou el primer a analitzar-la, considerat el millor jugador de l'època— era una línia d'eixida amb la qual Kaspàrov mai no havia guanyat Kàrpov. Aquest la coneix, de ben jove, amb el nom d'«Inquisició Espanyola» i té un lloc preminent en el seu univers

escaquístic. «Jo, personalment, des de la tendra infància estimo l'espanyola, la jugue amb qualsevol color i no puc queixar-me'n dels resultats». Ara, en la ciutat de la ciència, en dues partides alternatives —la 14 i la 16— el plantejament era doblegat.

El rellotge —una altra peça important en el joc—, abans aliat de Kàrpov, s'ha convertit ara en el seu pitjor enemic. L'antiga rapidesa i la precisió de càlcul són ara tensió nerviosa que el fa passar cada vegada més hores assegut lluitant, també, contra el temps. En aquestes dues partides perdudes, Kàrpov havia jugat bé. En la setzena sacrificà un peó en l'obertura, que donà molta activitat a les seues peces, però, apurat pel temps, fou víctima dels propis errors. «No entenc el que em passa. Crec que estic jugant bé, però, quan arriba la *quinta hora*, la meua ment s'enfosqueix». Enfront d'ell, un jove vitalista i virtuós el desbordava amb un atac directe sobre el rei, a pesar que l'empat el beneficiava. El cor —diuen alguns— li domina el cervell. Vol humiliar el seu rival.

I quan ningú no donava un quinzet per ell, quan tothom el veia derrotat, l'*au fènix* de Kàrpov —el seu esperit de lluita— sorgia de les cendres i guanyava la dissetena partida. Com s'ho fa per vèncer en les partides més compromeses és, encara avui, un misteri. Mentre Kàrpov atrapava el «sentiment» de la posició —l'«harmonia» de figures i peons—, Kaspàrov es veia incapaç de construir joc a partir del caos.

Amb tot i això, Kaspàrov ho té tot a favor per revalidar el títol. A Kàrpov, en canvi, li caldria la proesa, la *missió impossible* de guanyar tres partides de les set que els resten. Més que emoció, hi ha expectació per veure l'imprevisible comportament dels dos jugadors en aquesta recta final. Si Kàrpov perd, el veurem disputar la fase final de candidats el proper més de febrer a Linares i dins de dos anys —si guanyàs— un nou campionat pel títol mundial. Massa per a tant poc de temps. La roca dels Urals que edificava el més alt dels escacs comença a ser substituïda per l'acer del Caucas. □

pugui funcionar a Barcelona. Em sembla molt bé que hi hagi un grup d'empresaris que vulguin tirar endavant aquesta història, com també em sembla bé que l'Ajuntament de Barcelona hagi estat el motor d'aquest projecte. No es pot garantir la viabilitat de la idea, però no només pels factors econòmics. A part del sistema del cable, hi ha el sistema d'ones hertziànes i els satèl·lits. ¿Hi haurà un satèl·lit europeu ràpidament? ¿S'autoritzaran canals privats de televisió? Són dos factors que condicionaran molt el projecte».

Campo Vidal va expressar el temor que la televisió per cable pugui frenar la televisió privada. «Jo, en principi, malpenso. La televisió per cable té un avantatge des del punt de vista del control polític, que és local. Els governs europeus, quan es trenqui el monopoli estatal, podran donar concessions locals de televisió, en comptes de donar canals d'abast estatal». La majoria dels participants denunciaren la manca de legislació específica en la matèria. La Llei d'Ordenació de les Telecomunicacions es troba, encara, en fase d'esborrany.

Patrice Flichy, del Centre Internacional de les Telecomunicacions de París, va qüestionar la necessitat de la instal·lació de la televisió per cable en estats com Espanya i França. «En aquests dos casos, la publicitat només pot finançar dos canals. El sistema hertzià pot cobrir la demanda». □